

Čj. UOOU-02214/15-13

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 20. dubna 2015 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: město Lovosice, se sídlem Školní 407/2, 410 30 Lovosice, IČO: 00263991, v souvislosti s vybíráním poplatku za komunální odpad, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že na webových stránkách obce, konkrétně na internetové adrese www.meulovo.cz/seznam-platcu-komunalniho-odpadu-a-jejich-variabilnich-symbolu/d-29143 zveřejnil v době nejméně od 25. do 27. února 2015 výše uvedený seznam, který obsahoval osobní údaje cca 9400 poplatníků za komunální odpad v Lovosicích v rozsahu jméno, příjmení a rok narození, spolu s informací o trvalém pobytu či vlastnictví rekreačního objektu, která vyplývá ze zařazení do výše uvedeného seznamu, a variabilní symbol platby,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu pouze v mezích ustanovení § 3 odst. 6 zákona tohoto zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 45.000 Kč
(slovy čtyřicet pět tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s vybíráním poplatku za komunální odpad bylo zahájeno příkazem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) čj. UOOU-02214/15-8 ze dne 20. března 2015, který byl účastníku řízení, městu Lovosice, doručen téhož dne. Podkladem pro zahájení řízení byl podnět, který obdržel Úřad dne 25. února 2015, a skutečnosti zjištěné Úřadem, které jsou součástí spisového materiálu správního řízení. Dne 27. března 2015 byl Úřadu doručen odpor účastníka řízení proti výše uvedenému příkazu. V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podaným odporem příkaz zrušen a správní orgán pokračoval ve správním řízení.

Právní zástupce účastníka řízení v odporu uvedl, že je přesvědčen, že nedošlo ze strany účastníka řízení k porušení zákona č. 101/2000 Sb., a rovněž uvedl, že vydaný příkaz obsahuje ve výroku skutečnosti, které se nezakládají na pravdě.

Dále právní zástupce účastníka řízení uvedl, že informace o počtu poplatníků v uvedeném počtu 9403 není pravdivá, když od prvního dne vyvěšení počet poplatníků klesal z důvodu selekce zpracovatele údajů. Právní zástupce účastníka řízení dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 1/2011-156 ze dne 28. června 2013, ve kterém soud vyslovil závěr, že otázka, zda je jednotlivec identifikovatelný či nikoliv, závisí vždy na okolnostech daného případu. Podle názoru právního zástupce účastníka řízení se v posuzovaném případě řešila identifikovatelnost zhruba 9500 subjektů a je tak na místě učinit závěr, který potvrzuje Nejvyšší správní soud, že skutečnost, že ztotožnění, která by mohla provést osoba znající poměry v daném místě, jsou v tomto směru irelevantní. Dle právního zástupce účastníka řízení je v daném počtu subjektů takřka vyloučena identifikace jednotlivých subjektů napříč seznamem poplatníků, pakliže se na daný seznam neaplikuje úhel pohledu znalce místních poměrů, o kterém hovoří Nejvyšší správní soud.

Právní zástupce účastníka řízení dále uvedl, že v odůvodnění napadeného příkazu Úřad tvrdí, že uveřejněním seznamu nemohlo dojít k zásahu do soukromého života subjektů údajů. Dále právní zástupce účastníka řízení uvedl, že je přesvědčen, že smyslem a účelem zákona č. 101/2000 Sb., je dle ustanovení § 1 tohoto zákona, naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí. Právní zástupce dále uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že Úřad ve svém příkazu konstatuje, že k takovému zásahu do soukromí osob nedošlo, pak se ze strany účastníka řízení nemůže jednat o porušení zákona č. 101/2000 Sb., neboť by v daném případě muselo jít o neoprávněný zásah do soukromí a zároveň porušení povinnosti zpracovatele údajů.

Dále právní zástupce účastníka řízení uvedl, že se shoduje se závěry Úřadu, že jediným účelem zpracování byla snaha informovat poplatníky o variabilním symbolu platby. K tomu dále právní zástupce účastníka řízení uvedl, že účastník řízení se chtěl touto informací vyvarovat problematickému obesílání poplatníků ve formě výzev či složenek, které souvisí s mediálně známým podvodným jednáním některých odesílatelů v měsíci lednu 2015, které se týkalo falešného rozesílání výzev poplatníkům k úhradám poplatků za svoz komunálního odpadu.

Právní zástupce účastníka řízení dále uvedl, že účastník řízení jako územně samosprávný celek při výkonu, ať už samostatné či přenesené, působnosti, musí být nositelem informací o osobních údajích poplatníků. V rámci svých zákonem daných pravomocí poskytuje na území svého obvodu službu spočívající ve shromažďování a sběru komunálního odpadu. S touto činností se následně pojí i poplatková povinnost poplatníků za činnost prováděnou účastníkem řízení na území města Lovosice. Dle právního zástupce účastníka řízení na základě metodického výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES je správce oprávněn pro účel související se svojí činností zpracovatele použít základní identifikační údaje osoby, pakliže tyto údaje byly získány buď z veřejného seznamu či v souvislosti s činností správce, přičemž údaje nelze zpracovávat, pokud s tím subjekt vyslovil nesouhlas. Podle názoru právního zástupce účastníka řízení je zde u vybraných postupů otočen princip udělování souhlasu se zpracováním údajů do vyjádření nesouhlasu.

Právní zástupce účastníka řízení uvedl, že vydaný příkaz se tak jeví jako vyjádření velmi rigidního a restriktivního postupu Úřadu, který nevzal v potaz veškeré okolnosti, které s daným případem souvisí, a to včetně judikatury soudů a výkladů orgánů Evropské unie. Dle názoru právního zástupce účastníka řízení se Úřad zcela úplně neseznámil se skutečným skutkovým stavem věci a vydal tento příkaz na základě neúplných skutkových zjištění.

Právní zástupce účastníka řízení v závěru odporu uvedl, že ze strany účastníka řízení nedošlo k porušení zákona č. 101/2000 Sb., neboť zejména nebylo zasaženo do soukromého života subjektů a požádal, aby byl příkaz podaným odporem zrušen a případné správní řízení zastaveno.

Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení na webových stránkách obce, konkrétně na internetové adrese www.meulovo.cz/seznam-platcu-komunalniho-odpadu-a-jejich-variabilnich-symbolu/d-29143 zveřejnil nejméně od 25. do 27. února 2015 soubor se seznamem poplatníků za komunální odpad v Lovosicích, který obsahoval ke dni 25. února 2015 osobní údaje 9403 těchto poplatníků v rozsahu jméno, příjmení a rok narození, spolu s informací o trvalém pobytu či vlastnictví rekreačního objektu, která vyplývá ze zařazení do výše uvedeného seznamu, a variabilní symbol platby.

K předmětu správního řízení lze konstatovat, že údaje o fyzické osobě v rozsahu jméno, příjmení a rok narození, spolu s informací o trvalém pobytu či vlastnictví rekreačního objektu, která vyplývá ze zařazení do výše uvedeného seznamu, i variabilní symbol platby jsou nepochybně osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se týkají určitého subjektu údajů a podléhají tak režimu zákona č. 101/2000 Sb. Účastník řízení určil účel a prostředky zpracování, provádí zpracování a odpovídá za něj a je tak správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.

Právo na ochranu soukromého a rodinného života je jedním ze základních lidských práv zakotveným v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Cílem ochrany tohoto práva je zamezit jakýmkoli škodlivým zásahům do soukromí osob, ať již ze strany soukromých subjektů nebo veřejné moci. V oblasti ochrany osobních údajů se toto ústavně zakotvené právo promítá také do § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.

Účastník řízení je jako správce osobních údajů dotčených osob mj. povinen podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, pro který byly shromážděny, a k jinému účelu jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6 tohoto zákona, nebo pokud k tomu daly subjekty údajů předem souhlas. Účel zpracování osobních údajů dotčených osob, k němuž byly shromážděny, tj. výběr místního poplatku, tedy poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ve smyslu § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, byl jejich zveřejněním shora uvedeným způsobem zjevně překročen. Toto zveřejnění osobních údajů je přitom třeba posuzovat jako jiný účel zpracování ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2001 Sb., ke kterému účastník řízení bez souhlasu subjektů údajů nebyl oprávněn, neboť jej k němu neopravňuje ani žádný jiný právní předpis.

Pokud jde o tvrzení právního zástupce účastníka řízení, že správní orgán v odůvodnění napadeného příkazu uvedl, že nemohlo dojít k zásahu do soukromého života subjektu údajů, nelze než konstatovat, že toto tvrzení právního zástupce účastníka řízení se nezakládá na pravdě. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikde nevyslovil, že nemohlo dojít k zásahu do soukromého života subjektu údajů, ale pouze uvedl, že nemohlo dojít k dehonestaci dotčených fyzických osob a současně uvedl, že nemohlo dojít k závažnému zásahu do jejich osobního života (tj. správní orgán posoudil intenzitu zásahu nikoli jeho neexistenci).

K argumentaci právního zástupce účastníka řízení rozsudkem Nejvyššího správního soudu 5 As 1/2011-156 ze dne 28. června 2013 správní orgán konstatuje, že tento rozsudek nesouvisí s předmětem řízení, neboť daný rozsudek se týká zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému umístěného v prostorách hotelu. Obecně však k námitkám ohledně identifikovatelnosti osoby správní orgán uvádí, že pokud fyzická osoba může být ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem přímo nebo nepřímo identifikována, pak tyto údaje jsou údaji osobními. Znakem osobního údaje je, že vypovídá o subjektu údajů, který nelze zaměnit s jiným subjektem údajů. Základním kritériem pro posouzení toho, zda se jedná o osobní údaj či nikoliv, je okolnost možného zjištění identity subjektu údajů (určenost nebo určitelnost). Je tedy nutno vycházet ze skutečnosti, zda správce či jiná osoba může vytvořit přímou vazbu mezi údajem a fyzickou osobou. Tento vztah se vytváří převážně pomocí přesného identifikátoru nebo pomocí několika jiných údajů, které jednoznačnou identifikaci fyzické osoby tvoří (přímá identifikace). Subjekt údajů nemusí být identifikován pouze jménem, příjmením a plnou adresou (přímá identifikace), ale jakákoliv jiná kombinace osobních údajů, která umožní odlišit od sebe jednotlivé fyzické osoby (subjekty údajů), musí být považována za identifikaci subjektu údajů (nepřímá identifikace). Jedná se tedy o minimální kombinaci osobních údajů, která již identifikaci umožní. Ve smyslu uváděné definice je určitelnost stav, kdy na základě dostupných osobních údajů lze fyzickou osobu jednoznačně odlišit od jiných fyzických osob. Určenost je potom stav, kdy správce či jiná osoba má k dispozici přímé identifikační údaje (např. jméno, příjmení a plnou adresu) subjektu údajů. Jinak řečeno, z definice pojmu osobní údaj rozhodně nevyplývá, že by subjekt údajů musel být jednoznačně identifikovatelný pro kohokoli, a proto dle správního orgánu k tomu, aby se jednalo o osobní údaj, postačuje, aby subjekt údajů mohl identifikovat i velmi malý počet osob. K tomu je třeba dodat, že skutečnost, že ze zveřejněných údajů je možno jednotlivé poplatníky identifikovat,

vyplývá i z účelu, který sám účastník řízení určil, tj. konkrétním osobám sdělit variabilní symbol příslušné platby.

Pokud se právní zástupce účastníka řízení odvolává na směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, lze souhlasit, že správce je oprávněn pro účel související se svojí činností správce osobních údajů použít základní identifikační údaje osoby. Současně však nelze z uvedeného dovodit, že účastník řízení v souvislosti se svojí činností může osobní údaje zveřejňovat prostřednictvím svých webových stránek, neboť tím mimo jiné porušuje čl. 6 odst. 1 písm. b) uvedené směrnice, podle kterého údaje nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s účely, za nimiž byly shromážděny.

K otázce využití principu opt-out, který právní zástupce účastníka řízení ve svém vyjádření též popisuje, správní orgán uvádí, že dle zákona č. 101/2000 Sb. se použije pro oblast nabízení obchodu a služeb, nikoli pro zpracování osobních údajů související s výkonem působnosti obce.

Pokud jde o počet dotčených osob, správní orgán upravil ve výroku tohoto rozhodnutí počet dotčených subjektů údajů na přibližně 9400, neboť ke dni 25. února 2015 bylo, jak vyplývá ze spisového materiálu tohoto řízení, v seznamu uvedeno 9403 osob. Správní orgán považuje odstranění osob ze seznamu v řádu jednotek či desítek v poměru k celkovému počtu dotčených osob za nevýznamné a ve svém důsledku nemající vliv na výši udělené pokuty.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu pouze v mezích ustanovení § 3 odst. 6 tohoto zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas.

Při stanovení výše sankce bylo jako k okolnosti snižující závažnost jednání účastníka řízení přihlédnuto zejména k tomu, že uveřejněním uvedeného seznamu nemohlo dojít k dehonestaci dotčených fyzických osob ani k závažnému zásahu do jejich soukromého života, a to především s ohledem na rozsah údajů, který byl zveřejněn, a kontext tohoto zveřejnění (úmysl informovat poplatníky o variabilním symbolu platby). Za přitěžující okolnost je třeba dle názoru správního orgánu považovat především počet dotčených subjektů údajů. Správní orgán tak po posouzení všech okolností případu uložil sankci při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností, který rozhodnutí vydal, proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 20. dubna 2015

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností